

LÁ THƯ MỤC VỤ

Ai trong chúng ta lái xe bị lạc đường bỗng tìm ra đường về thì còn gì vui bằng nhỉ? Ai trong chúng ta đang mắc nợ chồng chất mà có quới nhân cho mượn tiền không lấy lời để trả cho xong món nợ mà lòng không vui mới lấy làm lạ; ai trong chúng ta mắc chứng bệnh ngặt nghèo mà tìm được đúng thầy đúng thuốc để bình phục mà không cảm thấy yêu đời thì người ấy có lẽ bất bình thường; ai trong chúng ta bị giam giữ trong ngục tù từ năm này sang tháng nọ rồi khi nhận được lệnh tha mà không nhảy cõn lên vì vui mừng thì chắc là người ấy bị què hay bại liệt hoặc trong bộ não đã có những dây thần kinh bị chập mạch; đặc biệt nhất là ai không biết bơi lại rơi xuống nước, đang hoảng loạn thì hụp bỗng có ai đó kéo vào bờ, chắc niềm vui của kẻ ấy phải là tột cùng!

Tất cả những thứ kể trên tôi xếp vào loại những ‘tai ương’ (danh từ mà hiện nay trong nước dân ta quen gọi là ‘sự cố’) đều không đáng nói cho bằng việc được tha thứ mọi tội lỗi. Như vậy, việc được tha thứ tội lỗi sẽ đem lại niềm vui lớn nhất. Thật vậy, chúng ta có thể kể lại cho bạn bè nghe những ‘sự cố’ kể trên, nhưng tôi chưa thấy ai đi kể những chuyện tội mà mình đã phạm. Vâng, ai cũng giấu kín và càng kín càng tốt, vì đó là một thứ ‘món nợ đáng xấu hổ’ nhất. Bởi vì tội là điều xấu, tất cả những gì liên quan đến tội đều xấu, dịp tội phải xấu, kẻ phạm tội cũng xấu. Mà đã xấu thì không đáng thích. Phải ghét, phải tránh xa. Nên che giấu tội là điều dễ hiểu.

Các cai tù cộng sản cũng bảo đảm tù nhân chúng tôi là phải giấu tội. Lúc 2 giờ sáng ngày 9 tháng 5 năm 1980, trước khi cùm chân và còng tay để chuyển chúng tôi ra khỏi nhà tù vĩ đại Chí Hoà, họ đã căn dặn ra về rất ân cần lo lắng cho đám tù ‘phản động’ rằng: “Chúng tôi phải dùng xe bít bùng để cho dân chúng đừng nhìn thấy các anh, họ mà trông thấy đám tù phản động chống lại nhân dân, họ sẽ ném đá các anh đến chết!”. Xe vừa lăn bánh, cha Vàng đã nói: “Anh em đừng lo, dân chúng không ghét những người bị kết tội vì yêu nước”. Cha Vàng đã nói đúng. Thực tế ở vài địa phương miền Bắc, người dân vốn sống trong cảnh bưng bít lại bị tuyên truyền nhồi sọ quá lâu năm nên họ có ném đá vào các tù nhân từ trong Nam bị chở ra, nhưng dân chúng miền Nam đã không làm như những gì cộng sản nói, ngược lại họ thương các người tù chính trị (chuyện tôi đã tường thuật khi xe dừng lại nghỉ đêm ở cổng vào thị xã Tuy Hoà). Tôi nghĩ, tội gì cũng cần phải che giấu nhưng tội yêu nước không có gì phải giấu! Chỉ có những ai là tay chân của kẻ cầm quyền mới ghét ‘tội yêu nước’.

Rồi những năm tháng tù đầy chồng chất, người tù nào mà không mơ ước một ngày về đoàn tụ với gia đình? Cho nên họ rất nhạy bén với những tin đồn rằng họ sẽ sớm được tha về, mà ác ôn là hầu hết các tin đồn ấy đều do đám cai tù cộng sản thổi ra! Lúc vừa mới đến trại A 20, tôi đã nghe tin rằng phái đoàn Mỹ đang thương lượng với cộng sản Việt Nam để mua mỗi tù nhân chính trị với giá 2 ngàn Mỹ kim! Rồi đến tổ chức Nhân Quyền của Liên Hiệp Quốc sẽ sang gặp thủ tướng Phạm Văn Đồng để tìm một giải pháp cho các tù nhân chính trị! Nhất là Hiệp Hội Ân Xá Quốc Tế biết rất rõ từng danh tánh các tù nhân chống lại chế độ cộng sản, họ sẽ tạo áp lực để từng người được ân xá! Riêng trường hợp bác Võ Văn Hải, Chánh Văn Phòng của Chính Phủ nền đệ nhất Cộng hoà, sau cái chết của bác ở trại A 20, quả thật là Hiệp Hội Ân Xá Quốc Tế có gửi thư hỏi từ thủ tướng đến bộ trưởng bộ nội vụ đến cả giám thị trưởng trại A 20 về cái chết của bác Hải. Tôi lấy làm lạ là làm sao họ biết rõ cả ngày giờ bác qua đời y như họ từng có mặt trong trại vậy. Cá nhân được đọc và dịch lá thư đó.

Niềm vui của người tù được phóng thích sao bằng niềm vui của hồi nhân được Thiên Chúa tha tội? Trong bài đọc 2, thánh Phaolô viết: “*Anh em đã chết vì những sa ngã và tội lỗi của anh em... Nhưng Thiên Chúa giàu lòng thương xót và rất mực yêu thương chúng ta, nên dầu chúng ta đã chết vì tội lỗi, Người cũng đã cho chúng ta cùng sống với Đức Kitô*”. Có gì sánh bằng niềm vui ấy nhỉ? Tội được tha đã là niềm vui tột cùng rồi nhưng con người tội lỗi vẫn tiếp tục được sống, đó mới là ân huệ lớn hơn. Tội khiến con người tách khỏi Thiên Chúa Hằng Sống và rước cái chết vào thân. Như vậy mà những kẻ có tội vẫn tiếp tục được cho sống và còn được mời gọi trở lại qua lời mời “*Hãy trở về cùng Cha*”, thì chính là vì chúng ta may mắn tôn thờ một Vị Thiên Chúa giàu lòng thương xót. Hãy tận hưởng niềm vui được tha tội trong Mùa Chay này.

Linh mục Phạm Quang Hồng.